Napsal uživatel Belmondo
Pondělí, 02 Září 2019 17:26

V trapsavecké soutěži se každoročně několik příspěvků věnuje oblasti hudební a muzikantské. O tom jak se to podařilo autorům tentokrát vám předvede báseň Ročník 65 věnovaná Wabimu Daňkovi a próza Říkal mi brácho, která o muzikantech v jedné kapele pojednává.

Příjemné čtení **ROČNÍK 65** Čtyřicet sedm otáček,
v nich jehla orá tóny,
maj´ všechny cesty začátek
a konec všechny zóny. Já ušel dost, však navzdory,
že končí doba zrání,
- a na dohled už obzory
mého listopadání, ještě slib dávám dalším dnům
(můžem jít s tebou, tati?)
najít ten osamělý dům
u rychlíkové trati. *Věnováno Wabi Daňkovi* **Trapsavec 2019, poezie old psavců**
Václav Vašýk Stričko

ŘÍKAL MI BRÁCHO „Říkal mi brácho a já měl ho proto rád....“
Zní sálem i naším bytím. Tenhle flák od Hop Tropáků má fakt sílu!
Už je v naší muzikantské partě zvykem, že když dohrajeme šňůru svých písniček co po nás kamarádi chtějí, jako bonbónek přidáme tuhle tu.
Já vím, jsme ještě docela mladý na nějakou tu nostalgii, ale tohle je přesně naše krev a myšlenka.
Holky dole pod jevištěm tleskají do rytmu, my s Petrem máme přilepený huby na mikrofony a můj „brácha“ Tango, když není trojhlas, objímá kontrabas a tancuje tu svou figuru tance mistra.
On je fakt krokový mistr ve škole tance pro dospělé. To bylo první co jsme se od něho dozvěděli. Už tenkrát v minulém stoletím, když jsme se poprvé potkali.
To jsme s naší čundráckou partou seděli na starým kempu. Meditujeme, medíme si, inhalujeme trikyslík, říkáme kraviny, jako třeba:
„Asi sem těhotnej a nebo sem se přežral.“
A nebo:
„Došla voda a tak se musí ten rum pít jen tak na holej pysk.“
Najednou se zjevila ze smrkového náletu vysoká, hubená postava a povídá.
„Ahoj kamarádi, já vám půjčím čutoru.“
Normálně umíráme smíchy. A on složil bleděmodrý kletrák na zem mezi ty naše usárny a omlouvá se, že tedy ta voda už je od rána, tak asi nebude čerstvá.
Jasný! Tutově máme záchvat srandy.
Petr povídá, když popadl dech.
„Já mám rád rum bez vody. A co máš rád ty, kamaráde?“
„Tango! Tango je nejlepší.“
A tak mu to zůstalo. To Tango!
Kluk skoro o deset let starší, který vypadl z lesa paneláků do našeho lesa a rovnou k tomuhle ohni.
To naše mlácení do kytar ho uchvátilo a navrhl, že ty rytmy pralesa dá nějak dohromady.
Vlastně bydlel blízko nás, ale jelikož byl Petr už ženáč, tudíž v zápřahu, sdílel jsem já jeho nápady, a fóry. Vymýšleli jsme akce, vandry, nacvičovali moje nové písničky. Většinou u něj. U Tanga. Bydlí sám.
U Petra pravidelně křičí miminko nebo jeho Jana a u našich to taky moc nejde.

Dva roky nás dva mučil, opravoval a radil, až si naší zelený muziky lidičky všimli a začali zvát tu naší osadní trojku na všemožný bály, potlachy a narozeniny.
Zrovna dnes hrajeme tady, na tomhle malým festiválku, ale na noc ještě jedem do hospody Na špici. Pozval nás Rooky. Jejich šerif Česnek totiž slaví kulatý narozeniny. A má tam být celá jejich parta i s novomanželem Kozinou. Dohráli jsme. Děkujeme za potlesk a balíme své sakypaky. Už se na jeviště hrne další kapela a my uhýbáme zvukařům co mají teď nejvíc práce.

V zákulisí v šatně jsem zahodil to napětí a trému. Přišla Petrova Jana a já dostal pusu od mé krásné Káťi. A ještě přišli tři dorostenky pro podpis na naše zbrusu nové cédečko.
Tango obléká svůj nástroj. Byl skoro tak vysoký, jako ten jeho kontrabas.
Ta děvčata se hlavně motala kolem něho. Jasně tu neměl nějakou svoji přítelkyni.
A já vím proč!
Je to přes rok, kdy mne pasoval na svého bratra a rozpovídal se o svém životě. Hlavně o svém zdraví.
To vám povím - nic moc.
Cukrovka kterou stačí hlídat pomocí prášků a diety, vrozenou nemoc srdce stíženou v dětství prodělanou angínou pektoris, vracející se pásový opar.
Výpis všeho co nesmí daleko přesahuje to, co může.
„No, řekni! To přece nemůžu udělat žádný holce, aby se do mě zamilovala a pak se starala o takového chcípáka.“
„Co blbneš brácho,“ povídám, „ láska tě přece nezabije a ve dvou se to táhne líp.“
„Kdepak, holky mají prostě smůlu,“ mrkl na mě, „stačí, že mám mladšího bráchu! To sem si vždycky přál.
A dopil svůj bylinkový čaj.
„A na svém hrobu si zatancuju sám!“
Nejen proto teď nevšímavě k prsatému mládí kolem něho, hodil si na hrb svůj bleděmodrý vřed, kterého se nevzdal ani když jsme hráli na československém potlachu. Řekl že čeká u auta a vyvlekl futrál na chodbu. Ty dívky vzal asi průvan sebou.
„Co mu je?“ ptá se Káťa.
„Je mu prý od rána blbě. Asi na něho něco leze,“ povídám.
„A moc se nevyspal. Včera měli v ty jejich taneční škole prodlouženou do půlnoci,“ dodal Petr.
„A v kolik máme být na tý Špici,“ zajímala se Jana.
„Klídek! Až tam budem, tak tam budem. Žádný spěch a hlavně si to užij, když máma hlídá malýho.“
„To víš, že z toho nemám dobrej pocit.“
„Neblbni Jano! Máma nás vychovala pět!“
„Půjdeš Káťo se mnou?“ beru si futrál s kytarou na záda. Kývla.
„Tak mi prosím tě vezmi ten kufřík s harmonikami. Skočíme pro cesťák a snad bude nějaká pětka na struny. Tak u Barkase, jo?“ povídám Petrovi.
Prosmekli jsme se zákulisím a pak chodbou do kanceláře, kde byla v poledne prezentace.
Peníze jdou z ruky do ruky. Dva podpisy pod číslo O.P.
A ještě jeden podpis pro deset procent co jdou na charitu.
Hotovo, můžeme jít.
Dík že jste nás pozvali, příště, budeme se těšit, bylo to tu fajn a jiná taková souvětí.
Scházíme ruku v ruce dlouhým schodištěm od sálu do přízemí.
Venku na parkovišti bliká policejní auto. Asi nějaký opilec? A nebo nám ortodoxní tramp probodl

kolo?
Ne! Je to pohotovost. U našeho auta!
Jsme tam v mžiku.
Alena ubrečená, Petr v šoku. Na nosítkách, které zastrkují řidič a doktor do rychlé sanitky je zabalený do deky a alobalu Tango.
„Ty holky mu pomáhaly s basou do auta. A když sebou sekl, zavolali hned záchranku," drkotá zuby Alena.
Vrazil jsem kytaru Kátě a vlepil jí pusu.
„Jedu s ním!"
Cpu se do sanitky. Ten chlapík v červené kombinéze mi brání.
„Sem nesmíte!"
„Musím s ním, sem brácha," a už sedím na tvrdý lavici. Ten druhý u nosítek a všelijakých šnorchlů kolem nevidí. Má práci!
Jen křikl: „Tak už jeď!" V nemocnici si mne už nevšímá nikdo. Jen když se chci dostat blíž k sálu, kam všichni kvapem míří, mne zastavila sestra.
Taková mrňavá černovláska s bílým čepečkem. V bílém plášti vypadá jak cukrová panenka.
„Kampak jdete. Vy jste nemocniční doprovod?"
„Jsem z rodiny a hrozně rád bych byl co nejblíž bráchovi."
Kývla na mě a za nejbližšími dveřmi mi nakázala se zout, sundat maskáče, umýt ruce a obličej. Pak mi navlékla bílý plášť, přistrčila bílé galoše a navlékla přes obličej roušku.
Nakázala mi postavit se ke skleněné stěně oddělující chodbu od operačního sálu.
„Ani se nehněte," zahrozila mi alabastrovou ručkou.
Čas je relativní. Buď tryskově letí a nebo jako teď se vleče do nekonečna.
Ta akce na sále byla jasná. Oživovací procedura jak ve filmu. Nabít, odstup, elektrický šok, pohledy na přístroje.
A pak se něco zastavilo. Nebo všichni. Nebo celý vesmír. Na vteřinu - dvě.
Lékař se dívá na veliké hodiny a zřejmě diktuje zprávu o čase úmrtí.
Odchází první, zakrvácené rukavice mu sundává sálová setra. Za ním, po skupinkách se vytrácí ostatní. Sestry upravují lůžko a přístroje. Odnáší nepořádek, který zhmotnila tahle operace.
Nakonec zůstává jen ta má malá sestra. Došla si pro mne.
„Pojďte se rozloučit, než pacienta odveze zřízenec."
„To se smí?"
„Nesmí, ale když jste ten bratr," usmála se konejšivě.
Napadlo mne, že až jednou dojdu na konec své cesty, chtěl bych u toho mít takového krásného anděla smrti.
Vešel jsem.
Tělo má přikryto prostěradlem. V obličeji grimasu snad bolesti a nebo překvapení.
Ty jeho dlouhatánské nohy vykukují od kotníků ven z té běloby.
Zdá se mi, že se pohnuly. Jakoby v posledním kroku tanga.

Dívám se po té zdravotní sestře jestli to také vidí, ale ta se dívá na jeho obličej. Brácha našel klid, klid který potvrzuje vševědoucí úsměv. **Trapsavec 2019, próza old psavců**
Jiří Bok Bokajs